

Олександр ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Дідусь Апчих та його друзі

Казкові повісті

 бордан

Присвячую дорогому моєму внукові
Дмитрикові Вільчинському

Письменник Олександр Вільчинський відомий читачам перш за все своїми романами та повістями для дорослих, а “Дідусь Апчих та його друзі” — це його перша книжка для дітей. У ній маленькі читачі зустрінуться з лісовичком Апчихом, який мешкає у міському парку і разом зі своїми друзями охороняє весняні першоцвіти та робить інші добрі справи. А ще познайомляться з мимовільними мандрівниками Моквиком і його приятелькою мокрицею Моксі. І разом із котом Муркотом переживуть вир почуттів до миші Насті. Як лісовики викликають таксі і чи бояться їжаки трамваїв? Яке одне на двох слово вивчили дві колишні риби і чи можуть риби бути колишніми? Чи розуміють коти мову людей? Про це та більше дізнаєтеся із книжки...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

Весняна казка

У давньому місті Львові у старому парку на схилі гори під Високим Замком жив собі дідусь Апчих. Він був таким само старим та давнім, як сам парк, а може, навіть іще старшим. Адже пам'ятав навіть ведмедів, які колись водилися у лісах навколо Львова. Тих, які прокидались, як відомо, в березні, вилазили з берлог і починали займатися своїми ведмежими справами, а саме — саджати проліски, підсніжники та інші першоцвіти.

А дідусь Апчих любив квіти, а також трави, дерева та кущі, бо ж був лісовичком. Але перші весняні квіти він любив найбільше, може, тому, що вони з'являлися одразу, як сходив сніг, і символізували пробудження природи після довгої зими. Їхня поява означала, що і йому час братися до справ, вирушати у мандри в усі кінці величезного парку довкруг Замкової гори, а часом і далі.

Проте сам дідусь не садив ні пролісків, ні підсніжників, ні інших першоцвітів просто тому, що насправді він дуже маленький, навіть менший за проліска. І коли землю кропив весняний дощик, а у Львові, як відомо, це часте явище, то він навіть міг заховатися під квіткою, наче під парасолькою.

Але того року весна була пізньою й холодною, і на схилах Високого Замку довго лежав сніг. Дідусь Апчих не любив холоду і, коли весна затримувалася, він рідко виходив зі своєї теплої хатки під пеньком на краю парку. А коли все ж виходив розвідати, чи ще, бува, не настала справжня весна, то швидко вертався назад під свій пеньок.

Адже справжньої весни все не було і лише голосне дідусеве: «Апчих!» — розліталось навкруги, лякаючи його сусідку, пані Ворону, яка облюбувала собі для спостереження гілку старого клена вгорі над дідусевим пеньком. Бо хоча дідусь і був маленьким, але пчихав так голосно, що чути його було не лише на крутих схилах Високого Замку, а далеко за його межами. Сестриця Кахик зазвичай чула його аж у яру на Погулянці, а братик Хихик — у Стрийському парку. Втім, це й не дивно, бо ж у них, як і у всіх лісовичків із родини Хо, слух набагато кращий, ніж у людей.

Дядечко Хо — це їхній далекий родич, найвідоміший з усіх українських лісовичків, про нього колись навіть написав оповідання славетний письменник Михайло Коцюбинський. Дідусь Апчих уже не раз чув те оповідання, коли старші читали його

своїм малюкам, або й від самих дітей, які брали в руки книжку, і їхнє читання долітало до його вух. От і минулої осені, коли ще було тепло і кватирки у багатьох вікнах ще були відчиненими, він чув його з уст хлопчика Дмитрика, який мешкає на шостому поверсі високого будинку біля підніжжя Замкової гори. І хоча Дмитрик лише недавно навчився грамоти і читав ще по складах, але дідусь Апчих усе добре чув і навіть пані Ворона також дещо чула, бо гукала йому з верхньої гілки:

— Ка-ар! Сусіде, чуєте? Знову про чарівний костур вашого дядечка!..

Ще б не чути — звісно, чув! Бо, попри те, що дідусь Апчих був дуже старим, на свій слух не скаржився, хіба що трохи на зір, але й то не надто. Він узагалі ні на що не скаржився і нічого не боявся, окрім хіба що протягів. Чомусь у них, лісовичків, саме так: вітряні протяги, що гуляють парком, йому ніколи не подобалися, і щойно зачувши їх, він голосно пчихав.

Лише один вітерець його тішив — той, що дув із півдня і зазвичай приносив тепло й віщував гарну погоду. А ще деколи він доносив до дідусевих вух голоси його сестриці Кахик і братика Хихика. Бо ж і Погулянка, і Стрийський парк розкинулися південніше його Високого Замку, тільки сестриця — ближче до сходу сонця, а братик — до заходу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.